

Arrest

nr. 260 886 van 20 september 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS (BRUGGE)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 april 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeksters zijn moeder en dochter. Hun echtgenoot/vader en zoon/broer dienden op 6 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming (hierna: het VIB) in in België.

Op 30 oktober 2015 werd aan de zoon/broer van verzoeksters de vluchtelingenstatus toegekend. Anders verliep het voor de echtgenoot/vader: ten aanzien van hem nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, en deze beslissing werd na beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 250 390 van 4 maart 2021.

Verzoeksters dienden op 8 juli 2020 een visumaanvraag in, met het oog op lang verblijf. Het visum werd geweigerd bij beslissingen van de gemachtigde van de verwerende partij van 17 maart 2021. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

In hoofde van eerste verzoekster, i.e. de moeder :

*“Commentaar: Aangezien de 71 jarige Syrische betrokkene zich samen met haar 41 jarige Syrische dochter T.M. X° bij haar Syrische echtgenoot (vader) R. T. 72 JAAR (OV * / RR *) in België wenst te vestigen, kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie (niet Europese meerderjarige onderdaan met niet Europese echtgenoot (vader)) van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot op 24/09/2015 in België aankwam, en er op 08/07/2020 een humanitair visum werd aangevraagd om hem te vervoegen. Hieruit blijkt dat er geen dringendheid en een acute prangende humanitaire situatie aanwezig was om hem te vervoegen. Daartegenover wordt door de advocaat van betrokkene aangehaald dat betrokkene met dezelfde problemen kampt als haar echtgenoot destijds en hierdoor is moeten vluchten. Hierbij werden algemene mensenrechtenrapporten dd 2019 vorgelegd. Echter werd na grondige analyse door het CGVS geoordeeld dat de echtgenoot zich in het verleden schuldig maakte aan schendingen van de mensenrechten zoals bepaald in art 1F van de conventie van Genève die plaatsvonden tijdens zijn werk als hooggeplaatste binnen het leger en de Baath partij. Betrokkene heeft hier op basis van de asielerklaringen van de echtgenoot geen actieve rol in gespeeld waardoor de huidige prangende humanitaire situatie onduidelijk is. Het is onduidelijk waarom er bijna 5 jaar na aankomst van de echtgenoot in België gewacht werd op een initiatief om hem te vervoegen op basis van humanitaire gronden. Betrokkene toont in de aanvraag evenmin aan dat zij familiaal geïsoleerd is in het land van herkomst / verblijf. Betrokkene heeft 2 meerderjarige dochters waaronder Rania geboren in 1981 waarvoor er geen visum werd aangevraagd ; de familiale levensomstandigheden zijn bijgevolg onduidelijk. De visumaanvraag bevat geen informatie omtrent de whereabouts van de 2e achterblijvende dochter R. Het humanitair visum van de meereizende dochter MI 1979° werd dd. 17/03/2021 geweigerd, waardoor betrokkene in het gezelschap van haar 2 meerderjarige dochters kan zijn/ blijven . Hiertegenover staat de aanwezigheid van haar echtgenoot in België (zonder verblijfsrecht) en 1 verblijfsgerechtigde meerderjarige zoon; er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de familiale banden met België sterker zijn dan de banden met het herkomstland of verblijf. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid tegenover de te vervoegen echtgenoot zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. De te vervoegen echtgenoot (vader) heeft zich in het verleden op grote schaal schuldig gemaakt aan zeer ernstige misdrijven tegen de menselijkheid en internationale mensenrechtenverdragen (Art 1F conventie van Genève) geschonden: zijn persoonlijk crimineel gedrag ligt aan de oorzaak van de mogelijke -doch onbewezen - schade waarop zijn echtgenote en dochter zich nu beroepen in de humanitaire visumaanvragen. Mede gelet op de ernst van deze feiten kan de gunst van aflevering van humanitaire visa voor zijn echtgenote en meerderjarige dochter niet worden toegestaan. Het feit dat de 43 jarige zoon in België met een ernstige depressie kampt wat gestaafd wordt aan de hand van talrijke medische attesten, en de echtgenoot momenteel er alleen voor staat om de mantelzorg op te nemen, vormt evenmin een te weerhouden element: zijn medische problematiek is begrijpelijk doch is het gelet op zijn leeftijd aangewezen dat hij hier zelf de adequate medische behandelingen in België voor volgt zonder de fysieke aanwezigheid van zijn moeder of zus. De afgifte van humanitaire visa vormen geen recht maar een gunstmaatregel. Betrokkene en haar dochter zijn*

meerderjarig, worden geacht voor zichzelf te kunnen instaan doch kunnen indien nodig financieel gesteund worden vanuit België via internationale geldtransferoperatoren zoals Western Union, Moneygram, en contact blijven onderhouden via de moderne mediakanalen zoals WhatsApp en andere. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven (Infra). Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

In hoofde van tweede verzoekster, i.e. de dochter:

“Commentaar: Aangezien de 41 jarige Syrische betrokkene zich samen met haar 71 jarige Syrische moeder bij haar Syrische vader (echtgenoot) R. T. 72 JAAR (OV * / RR *) in België te vestigen, kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie (niet Europese meerderjarige onderdaan met niet Europese vader (echtgenoot) van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Uit het administratief dossier blijkt dat de vader op 24/09/2015 in België aankwam, op 08/07/2020 werd samen met de moeder een humanitair visum aangevraagd om hem te vervoegen. Hieruit blijkt dat er geen dringendheid en een acute prangende humanitaire situatie aanwezig was om hem te vervoegen. Daartegenover wordt door de advocaat van betrokkene aangehaald dat betrokkene met dezelfde problemen kampt als haar vader destijds en hierdoor is moeten vluchten. Hierbij werden algemene mensenrechtenrapporten dd 2019 voorgelegd. Echter werd na grondige analyse door het CGVS geoordeeld dat de vader zich in het verleden schuldig maakte aan schendingen van de mensenrechten zoals bepaald in art IF van de conventie van Genève die plaatsvonden tijdens zijn werk als hooggeplaatste binnen het leger en de Baath partij. Betrokkene heeft hier op basis van de asielverklaringen van de vader geen actieve rol in gespeeld waardoor de huidige prangende humanitaire situatie onduidelijk is. Het is onduidelijk waarom er bijna 5 jaar na aankomst van de vader in België gewacht werd op een initiatief om hem te vervoegen op basis van humanitaire gronden, tevens gelet dat betrokkene tandarts zou zijn van opleiding en gelet op de burgeroorlog geen werk kan vinden dat aansluit bij haar opleiding. Betrokkene toont verder in de aanvraag evenmin aan dat zij familiaal geïsoleerd is in het land van herkomst / verblijf. Betrokkene heeft 1 meerderjarige zus Rania geboren in 1981 waarvoor er geen visum werd aangevraagd ; de familiale levensomstandigheden zijn bijgevolg onduidelijk. Het humanitair visum van de meereizende moeder werd dd. 17/03/2021 geweigerd, waardoor betrokkene in het gezelschap van haar moeder en zus kan zijn/ blijven . Hiertegenover staat de aanwezigheid van haarvader in België (zonderverblijfsrecht) en 1 verblijfsrechtigde meerderjarige broer ; er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de familiale banden met België sterker zijn dan de banden met het herkomstland of verblijf. Tevens werd er geen attest van ongehuwde staat of celibaat voorgelegd waardoor het onbewezen is dat betrokkene niet gehuwd is en of kinderen heeft, (ditzelfde geldt voor de oudere zus R. 1981°). Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie , op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid tegenover de te vervoegen vader zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. De te vervoegen vader heeft zich in het verleden op grote schaal schuldig gemaakt aan zeer ernstige misdrijven tegen de menselijkheid en internationale mensenrechtenverdragen (Art 1F conventie van Genève) geschonden: zijn persoonlijk crimineel gedrag ligt aan de oorzaak van de mogelijke -doch onbewezen - schade waarop zijn dochter en echtgenote zich nu beroepen in de humanitaire visumaanvragen. Mede gelet op de ernst van deze

feiten kan de gunst van aflevering van humanitaire visa voor zijn meerderjarige dochter en echtgenote niet worden toegestaan. Het feit dat de 43 jarige broer in België met een ernstige depressie kampt wat gestaafd wordt aan de hand van talrijke medische attesten, en de vader momenteel er alleen voor staat om de mantelzorg op te nemen, vormt evenmin een te weerhouden element: zijn medische problematiek is begrijpelijk doch is het gelet op zijn leeftijd aangewezen dat hij hier zelf de adequate medische behandelingen in België voor volgt zonder de fysieke aanwezigheid van zijn zus of moeder. De afgifte van humanitaire visa vormen geen recht maar een gunstmaatregel, dewelke in dit specifieke dossier niet opportuun geacht worden. Betrokkene en haar moeder zijn meerderjarig, worden geacht voor zichzelf te kunnen instaan doch kunnen indien nodig financieel gesteund worden vanuit België via internationale geldtransferoperatoren zoals Western Union, Moneygram, en contact blijven onderhouden via de moderne mediakanalen zoals WhatsApp en andere. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het Staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven (Infra). Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het wordt als volgt uiteengezet:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid inzake humanitaire visa is zeer groot, zodat de lat van de motiveringsplicht en de daaraan gekoppelde zorgvuldigheidsnorm des te hoger zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt bovendien in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986 ; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982 ; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Het gelijkheidsbeginsel is een algemeen rechtsbeginsel dat inhoudt dat alle personen die zich in dezelfde vergelijkbare feitelijke omstandigheden verkeren (i.c. ouder van minderjarig kind met duurzame verblijfsmachtiging), op dezelfde wijze behandeld moeten worden. (VAN MENSEL, A., Het beginsel van behoorlijk bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1990, p. 89).

** * **

In de bestreden beslissingen wordt het verzoek tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van art. 9 Vw. geweigerd om verschillende redenen.

Verweerder stelt dat de weigering van onderhavige gezinsherenigingsaanvraag niet in strijd is met artikel 8 EVRM en dat er zich overigens geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier bevinden die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen.

Een dergelijke stelling is manifest incorrect en gaat niet uit van een zorgvuldig onderzoek.

** * **

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat er zich in het administratief dossier geen enkel element aanwezig is dat er op wijst dat verzoeksters zich in uitzonderlijke omstandigheden bevinden (stukken 1A en 1B).

“Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.” (stukken 1A en 1B)

Vooreerst wordt er de redenering gemaakt dat verzoeksters zich onmogelijk in een acute prangende humanitaire situatie bevinden, aangezien zij gewacht hebben om onderhavig verzoek in te dienen tot 8 juli 2020, niettegenstaande dat de heer T. reeds sinds 24 september 2015 in het land verblijft.

“Uit het administratief dossier blijkt dat [de heer T.] op 24/09/2015 in België aankwam, op 08/07/2020 werd (...) een humanitair visum aangevraagd om hem te vervoegen. Hieruit blijkt dat er geen dringendheid en een acute prangende humanitaire situatie aanwezig was om hem te vervoegen. Daartegenover wordt door de advocaat van betrokkene aangehaald dat betrokkene met dezelfde problemen kampt als haar vader destijds en hierdoor is moeten vluchten. Hierbij werden algemene mensenrechtenrapporten dd 2019 voorgelegd. Echter werd na grondige analyse door het CGVS geoordeeld dat de echtgenoot zich in het verleden schuldig maakte aan schendingen van de mensenrechten zoals bepaald in art 1F van de conventie van Genève die plaatsvonden tijdens zijn werk als hooggeplaatste binnen het leger en de Baath partij. Betrokkene heeft hier op basis van de asielerklaringen van de echtgenoot geen actieve rol in gespeeld waardoor de huidige prangende humanitaire situatie onduidelijk is. Het is onduidelijk waarom er bijna 5 jaar na aankomst van [de heer T.] in België gewacht werd op een initiatief om hem te vervoegen op basis van humanitaire gronden.” (stukken 1A en 1B)

Een dergelijke redenering is manifest onredelijk en onzorgvuldig, alwaar er geenszins twijfel kan bestaan dat verzoeksters zich in een precare situatie bevinden gezien de huidige burgeroorlog in SYRIË en het gegeven dat zij geen enkele mannelijke ondersteuning hebben. De onveilige situatie in SYRIË werd enerzijds aangetoond in de rapporten waarnaar verwezen werd in het verzoekschrift van verzoekers en werd anderzijds ook bevestigd in zowel de beslissing van het CGVS als het arrest van de RvV nr. 250 390 van 4 maart 2021 in de asielerprocedure van de heer T. (stukken 5A en 5C). Bovendien is deze precare veiligheidssituatie ook de reden dat zoon/broer T. A. een internationale beschermingsstatus geniet (stuk 8). Tot op vandaag wordt bovendien aan ieder die afkomstig is uit SYRIË, behoudens uitsluiting, nog steeds door het CGVS een internationaal beschermingsstatuut gegeven, gezien de uiterst onveilige situatie aldaar (stukken 12A - 12C). In de gevallen waar het

afdoende duidelijk was dat de verzoekers van SYRIË afkomstig waren, werd bovendien zelfs geen asielgehoor meer afgenomen (stukken 12A en 12B).

Gelet op dit alles is het manifest incorrect om te stellen dat verzoeksters, waarvan geen twijfel kan bestaan dat zij uit SYRIË afkomstig zijn en zij duidelijk in hun verzoek hebben aangegeven dat zij zich in een manifest onveilige situatie bevinden en dit ook gestaafd hebben mits rapporten, zich niet in een precare situatie bevinden, louter omdat zij onderhavig verzoek tot humanitaire regularisatie pas hebben ingediend in 2020.

Zoals hierboven reeds aangehaald, was het voor verzoekers niet evident om de nodige financiële middelen bijeen te sparen en konden zij het verzoek niet eerder indienen. Bovendien is dit voor verzoeksters, die maar al te goed beseffen dat het om een gunst-procedure gaat, zeer veel geld en hoopten zij dat de heer T. een verblijfsmachtiging zou ontvangen, waardoor hun aanvraag mogelijks meer kans zou hebben. Echter liet deze beslissing extreem lang op zich wachten en besloten verzoeksters hun visumaanvraag reeds in te dienen in juli 2020 op het moment dat zij de nodige gelden hadden gespaard en zich ook praktisch naar de ambassade konden begeven, niettegenstaande de asielprocedure van de heer T. nog lopende was (stuk 5B).

Alleen al omwille van een gebrek aan een zorgvuldig onderzoek op dit punt, dringt een verbrekingsbeslissing zich op. Immers is het onbetwistbaar dat verzoeksters afkomstig zijn uit SYRIË en er niet zonder gevaar voor hun leven kunnen wonen, terwijl verweerder hier wel degelijk van op de hoogte is. De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van het absoluut verbod op onmenselijke en vernederende behandelingen in zoals onder meer vervat in art. 3 EVRM en het recht op een menswaardig bestaan vervat in artikel 1 EU-Handvest. Een weigering van onderhavig verzoek, louter en alleen omdat er algemene rapporten werden voorgelegd is in strijd met de hierboven vermeldde beginselen van behoorlijk bestuur. In een gelijkaardige zaak oordeelde de RVV per arrest nr.186.163 van 27 april 2017:

“De Raad stelt vast dat, gelet op de argumentatie van verzoekers in hun aanvraag en aanvullingen, de motivering in de bestreden beslissingen niet afdoende is, nu de verwerende partij voorhoudt dat er onvoldoende humanitaire elementen voorhanden zijn omdat artikel 3 van het EVRM niet van toepassing wordt geacht enkel en alleen omdat het een algemene veiligheidssituatie betreft en verzoekers dezelfde rechten en plichten hebben als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Immers stelt de verwerende partij dat het gaat om een algemene veiligheidssituatie en dat verzoekers geregistreerd zijn en dezelfde rechten en plichten hebben als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt, doch laat zij na te onderzoeken of deze ‘gelijkaardige situatie’ valt onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM.” (stuk 13)

Een analoge beslissing dringt zich op. Het eerste onderdeel van dit middel is gegrond.

In tweede instantie wordt gesteld dat er niet wordt aangetoond dat er familiale isolatie zou zijn in het land van herkomst, alwaar verzoekers elkaar nog hebben en er daarnaast nog één dochter/zus, Rania T. (°geboren op 5 juli 1981 te DAMASCUS) in SYRIË verblijft, waarvan er geen enkele informatie wordt voorgelegd. Verweerder stelt dat aldus de familiale levensomstandigheden onduidelijk zijn (stukken 1A en 1B). Alwaar Rania geen deel uitmaakt van onderhavige aanvraag, zien verzoekers niet in op welke manier kan verantwoord worden dat onderhavige aanvraag geweigerd wordt bij gebrek aan duiding hieromtrent. Rania is gehuwd en woont bij haar partner, waardoor zij niet samen met verzoeksters kan/wenst mee te reizen naar BELGIË. Alwaar tweede verzoekster niet gehuwd is, hetgeen anders wel degelijk in het verzoekschrift zou staan en ook mag blijken uit stuk 3, en M. R. T. en A. T. in BELGIË verblijven, is het duidelijk dat verzoeksters op heden zonder enige mannelijke ondersteuning dienen te overleven. Indien verweerder hier nog vragen over had stond het hen vrij om verzoeksters uit te nodigen om hier verdere verduidelijking over te geven. Het is derhalve onredelijk en onzorgvuldig om onderhavige aanvraag om deze redenen te weigeren alwaar Rania geen deel uitmaakt van het verzoek tot humanitaire regularisatie en de burgerlijke staat van tweede verzoekster wel afdoende duidelijk was, gezien stuk 3 en het gebrek aan vermelding dat zij gehuwd was, hetgeen wel werd vermeld voor eerste verzoekster. Ook op dit punt dringt aldus een verbreking van de bestreden beslissing zich op.

Vervolgens wordt door de dienst Vreemdelingenzaken aangehaald dat de heer T. zich mee schuldig heeft gemaakt aan ernstige misdrijven tegen de menselijkheid in SYRIË, waardoor een toekenning van een humanitair visum niet aan verzoeksters kan worden gegund.

“De te vervoegen vader heeft zich in het verleden op grote schaal schuldig gemaakt aan zeer ernstige misdrijven tegen de menselijkheid en internationale mensenrechtenverdragen (Art 1F conventie van Genève) geschonden: zijn persoonlijk crimineel gedrag ligt aan de oorzaak van de mogelijke -doch onbewezen - schade waarop zijn dochter en echtgenote zich nu beroepen in de humanitaire visumaanvragen. Mede gelet op de ernst van deze feiten kan de gunst van aflevering van humanitaire visa voor zijn meerderjarige dochter en echtgenote niet worden toegestaan.” (stukken 1A en 1B)

Verzoeksters worden aldus als het ware gestraft voor de daden van de heer T., niettegenstaande dat zij hier zelf geen schuld aan hebben, hetgeen ook zelf in de bestreden beslissingen wordt bevestigd door verweerder.

“Echter werd na grondige analyse door het CGVS geoordeeld dat de vader zich in het verleden schuldig maakte aan schendingen van de mensenrechten zoals bepaald in art 1F van de conventie van Genève die plaatsvonden tijdens zijn werk als hooggeplaatste binnen het leger en de Baath partij. Betrokkene heeft hier op basis van de asielverklaringen van de vader geen actieve rol in gespeeld”

Verweerder gaat hiermee haar discretionaire bevoegdheid te buiten, alwaar zij niet bij machte is om verzoeksters te straffen voor de mogelijke daden van de heer T., niettegenstaande hun onschuld. Immers dient het verzoek tot het bekomen van een humanitair visum op individuele basis te gebeuren, hetgeen ook expliciet wordt benadrukt in de bestreden beslissingen (stukken 1A en 1B).

Bovendien straffen zij mits de bestreden beslissingen niet alleen verzoeksters zelf, maar wordt ook broer/zoon A. T. hierdoor getroffen. De bestreden beslissingen stellen hieromtrent het volgende:

“Het feit dat de 43 jarige [broer/zoon] in België met een ernstige depressie kampt wat gestaafd wordt aan de hand van talrijke medische attesten, en de vader momenteel er alleen voor staat om de mantelzorg op te nemen, vormt evenmin een te weerhouden element: zijn medische problematiek is begrijpelijk doch is het gelet op zijn leeftijd aangewezen dat hij hier zelf de adequate medische behandelingen in België voor volgt zonder de fysieke aanwezigheid van zijn zus of moeder. De afgifte van humanitaire visa vormen geen recht maar een gunstmaatregel, dewelke in dit specifieke dossier niet opportuun geacht worden.” (stukken 1A en 1B)

Verweerder ontkent aldus de ernst van de medische situatie in hoofde van A.T. niet, doch stelt dat hij gelet op zijn leeftijd en medische zorgen in BELGIË hier voldoende zorgen kan krijgen zonder de aanwezigheid van zijn moeder of zus. Echter gaat deze redenering volledig in tegen de medische attesten, die er op wijzen dat dagelijkse mantelzorg voor A.T. uiterst essentieel is, waarbij het duidelijk is dat de heer TRABICHI deze zorgen niet (alleen) kan bieden gelet op diens illegaal verblijf en zijn leeftijd (stukken 5, 6 en 9-10). Bovendien werd A.T. ook erkend als persoon met een handicap (stuk 10). De weigering om aan verzoeksters een humanitair visum af te leveren belemmert aldus de adequate zorgverlening voor A.T., hetgeen eveneens in strijd is met artikel 26 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers bepaalt dit artikel dat de Belgische staat actief positieve actie dient te nemen om de maatschappelijke integratie en deelname aan het gemeenschapsleven van deze personen te bewerkstelligen. In hoofde van zoon A.T. (die wél erkend werd als vluchteling) behelst dit evident hulp en bijstand van diens moeder en zus ... nu zijn vader, de heer T., nog geen verblijfsstatus werd toegekend. Het valt niet te begrijpen hoe de huidige visumweigering t.a.v. de primaire zorgfiguur van zoon A. (nl. diens moeder) te rijmen valt met deze positieve verplichting in hoofde van Belgische staat m.b.t. actieve hulp en bijstand aan de integratie van personen met een handicap.

Daarnaast is het ook deze medische toestand van A.T., die een uitzonderlijke afhankelijkheidsband creëert tussen hem en beide verzoeksters, waardoor er eveneens tussen de meerderjarige broer/zoon A. en verzoeksters een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM bestaat, naast het gezinsleven met de heer T. (zie rechtspraak EVRM dd. 12 januari 2010, A.W. KHAN v. THE UNITED KINGDOM, nr. 47486/06, punt 32).

Omtrent het gezinsleven van verzoeksters en de in BELGIË blijvende gezinsleden stelt verweerder louter als volgt:

“De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke

betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.” (stukken 1A en 1B)

Aldus wordt louter gesteld dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeksters geen absoluut recht is, zonder dat er hierbij een zorgvuldige en concrete belangenafweging werd gemaakt. Indien zulks wel gedaan zou zijn, zou immers nimmer een weigeringsbeslissing aan verzoeksters zijn worden afgeleverd, gelet op hun precaire situatie als alleenstaande vrouwen, het illegaal verblijf van de heer TRABICHI, met de erkenning dat hij nimmer naar SYRIË kan reizen en aldus nagenoeg definitief gescheiden wordt van verzoeksters, en de ernstige medische situatie van A.T.(zie supra – stukken 3-11B). Het gebrek aan dergelijke zorgvuldige belangenafweging is in altijd met art. 8 EVRM juncto de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur. Ook op dit punt dringt de verbreking van de beslissing zich op.

Tot slot wordt gesteld dat verzoeksters gesteund kunnen worden vanuit BELGIË middels financiële geldtransfers en daarnaast contact kunnen onderhouden via moderne mediakanalen.

“Betrokkene en haar moeder zijn meerderjarig, worden geacht voor zichzelf te kunnen instaan doch kunnen indien nodig financieel gesteund worden vanuit België via internationale geldtransferoperatoren zoals Western Union, Moneygram, en contact blijven onderhouden via de moderne mediakanalen zoals WhatsApp en andere.” (stukken 1A en 1B)

Verzoekers zien vooreerst niet hoe zij financieel gesteund kunnen worden door de heer T. die hier in illegaal verblijf verblijft en niet gemachtigd is om te werken (stuk 5C). Ook de A.T. is niet in staat om verzoeksters financieel te ondersteunen gezien diens medische toestand (stukken 9 en 10). Verzoeksters zijn dus volledig op zichzelf aangewezen. Daarnaast is het ook voor hen absoluut onmogelijk om via digitale mediakanalen de nodige steun en mantelzorg te bieden aan A. (zie supra). Derhalve is ook deze laatste bewering van verweerder manifest incorrect.

Omwille van bovenstaande schendt verweerder aldus artikel 9 VW, artikelen 3 en 8 EVRM, artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. daar zij in haar beslissingen op onvoldoende wijze rekening hield met de persoonlijke en gezinssituatie van verzoeksters.

Het enig middel is gegrond.”

2.2. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeksters niet betwisten dat zij niet kunnen genieten van de toepassing van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) inzake gezinshereniging;

De verwerende partij heeft bij het beoordelen van de visumaanvragen toepassing gemaakt van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luidt als volgt:

“Art. 9 Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 13

§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op

de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te bekomen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid, hetgeen door verzoeksters ook wordt erkend. Het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

Dit brengt met zich mee dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Verder vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze voorbereidt. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld betwisten verzoeksters niet dat zij niet in aanmerking komen voor de procedure gezinshereniging in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft ter zake geoordeeld dat zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen vader, de afgifte van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging zou inhouden. Derhalve moeten verzoeksters met concrete argumenten aantonen dat de verwerende partij deze elementen niet deugdelijk heeft beoordeeld.

Verzoeksters viseren in eerste instantie de motivering waarin wordt vastgesteld dat hun huidige humanitaire situatie onduidelijk is en het onduidelijk is waarom er bijna 5 jaar na aankomst van de echtgenoot/vader in België gewacht werd op een initiatief om hem te vervoegen op basis van humanitaire gronden.

Wat dit laatste aspect betreft, betogen verzoeksters dat het voor hen niet evident was om de nodige financiële middelen bijeen te sparen zodat zij het verzoek niet eerder konden indienen, en dat zij hoopten dat hun echtgenoot/vader een verblijfsmachtiging zou ontvangen waardoor hun aanvraag meer kans zou hebben dan in het geval van de thans gevraagde gunstmaatregel, maar dat deze beslissing extreem lang op zich liet wachten en zij dan maar besloten om hun visumaanvraag in te dienen op het moment dat zij het nodige geld hadden verzameld en zij zich naar de ambassade konden begeven niettegenstaande de asielprocedure van hun echtgenoot/vader nog lopende was.

De Raad is van oordeel dat, hoewel verzoeksters kunnen worden bijgetreden waar zij betogen het feit dat zij hun verzoek om een humanitair visum pas in 2020 hebben ingediend, op zich niet volstaat om te besluiten dat zij zich niet in een precaire situatie bevinden, het niet kennelijk onredelijk is om dit element mee te betrekken in het onderzoek naar de prangende humanitaire situatie waarin zij zich zouden bevinden in hun land van herkomst. De verwerende partij heeft ter zake vastgesteld dat die onduidelijk is, zodat het aan verzoeksters toekomt om aan te tonen dat zij daarover wel degelijk klaarheid hebben gebracht in het kader van hun aanvraag.

Verzoeksters stellen dat er geen twijfel over kan bestaan dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden, gezien de huidige burgeroorlog in Syrië en het feit dat zij geen mannelijke ondersteuning hebben, dat dit wordt aangetoond in de rapporten die werden neergelegd en ook wordt bevestigd in de beslissing én het arrest inzake het verzoek om internationale bescherming van de echtgenoot/vader en de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de zoon/broer in. Verder wijzen zij erop dat tot op vandaag aan ieder die afkomstig is uit Syrië en die niet wordt uitgesloten, nog steeds een internationaal beschermingsstatuut wordt gegeven, gezien de uiterst onveilige situatie aldaar en dat er zelfs geen asiелgehoor meer werd afgenomen in de gevallen waar het afdoende duidelijk was dat de verzoeker om internationale bescherming uit Syrië afkomstig was.

De Raad stelt vast dat in hun aanvraag verzoeksters onder meer het volgende hadden toegelicht :

"Vooreerst vrezen verzoeksters voor hun leven in hun land van herkomst, met name SYRIË, en kunnen zij er niet blijven, gelet op het heersende conflict. Dit is eveneens de reden dat ook de heer T. onmogelijk kan terugkeren naar SYRIË (stuk 6).

Uit het recent COI rapport "SYRIA, Situation of Women" blijkt bovendien dat binnen het conflict vrouwen in het bijzonder getroffen worden door het geweld.

"According to SNHR, Syrian women and girls have been subjected to different types of violations such as extrajudicial killings, arbitrary arrests, torture, executions, enforced disappearances, sexual violence, forced displacement, siege warfare, and denial of healthcare and basic services. SNHR observed that Syrian women and girls have been directly and deliberately targeted by all parties to the conflict, Government forces being the primary, the 'most prolific' and the 'most brutal' perpetrator of violations targeting women. Between March 2011 and 25 November 2019, SNHR documented 28 076 deaths of women and girls, with the Government forces being responsible for almost 78 % (21 856) of these extrajudicial killings. A total of 90 women reportedly died due to torture, 72 of them at the hands of Government forces. In addition, 'at least 10 363 women and girls are still detained or forcibly disappeared at the hands of the main parties to the conflict'. In more than 81 % of these cases (8 412) Government forces were the perpetrators. SHNR further noted that, in 2019, Syrian women and girls continued to face 'all the types of violations' that were reported during previous years. "

(https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_syria_situation_of_women_20200207.pdf)

Vrij vertaald:

" Volgens SNHR zijn Syrische vrouwen en meisjes onderworpen aan verschillende soorten schendingen, zoals buitengerechtelijke executies, willekeurige arrestaties, martelingen, executies, gedwongen verdwijningen, seksueel geweld, gedwongen verplaatsing, belegeringsoorlog en het ontzeggen van gezondheidszorg en basisdiensten. SNHR heeft geconstateerd dat Syrische vrouwen en meisjes rechtstreeks en opzettelijk het doelwit zijn geweest van alle partijen in het conflict, waarbij de regeringstroepen de primaire, 'meest productieve' en 'meest wrede' dader zijn van schendingen die gericht zijn tegen vrouwen. Tussen maart 2011 en 25 november 2019 heeft de SNHR 28 076 sterfgevallen van vrouwen en meisjes gedocumenteerd, waarbij de regeringstroepen verantwoordelijk zijn voor bijna 78 % (21 856) van deze buitengerechtelijke executies. Naar verluidt zijn in totaal 90 vrouwen gestorven door foltering, waarvan 72 door toedoen van de regeringstroepen. Bovendien worden "ten minste 10 363 vrouwen en meisjes nog steeds vastgehouden of onder dwang verdwenen door de belangrijkste partijen in het conflict". In meer dan 81 % van deze gevallen (8 412) waren de regeringstroepen de daders. SHNR stelde verder vast dat Syrische vrouwen en meisjes in 2019 nog steeds te maken hebben met 'alle soorten schendingen' die in de voorgaande jaren zijn gemeld. "

(https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_syria_situation_of_women_20200207.pdn)

Het is voor verzoeksters derhalve niet mogelijk om in SYRIË te verblijven."

Verder moet erop worden gewezen dat de mannen van het gezin van verzoeksters (vader en zoon) samen naar België zijn gevlucht, en de zoon/broer de vluchtelingenstatus reeds werd toegekend op 30 oktober 2015. Aangezien deze beslissing niet werd gemotiveerd, kan niet worden afgeleid om welke redenen destijds werd geoordeeld dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging werd aangenomen. In hoofd van de echtgenoot/vader van verzoeksters nam de CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, en deze beslissing werd na beroep bevestigd door de Raad bij arrest nr. 250 390 van 4 maart 2021. In dit arrest wordt erop gewezen dat de CGVS heeft aangegeven dat er in hoofd van de man een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat hij noch direct, noch indirect mag worden teruggedleid naar Syrië. Uit lezing van de beslissing van het CGVS waarnaar wordt terugverwezen blijkt dat het geloofwaardig is dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van gewapende groeperingen die strijd voeren tegen de Syrische overheid.

De Raad stelt vast dat in het licht van deze gegevens en mede in het licht van de informatie die door verzoeksters werd bijgebracht, de humanitaire situatie in Syrië met de nodige voorzichtigheid moet worden beoordeeld.

Ter zake wordt niet betwist dat verzoeksters gedurende vijf jaar in Syrië hebben verbleven nadat hun echtgenoot/vader en zoon/broer naar België vluchtten. Hoewel, zoals reeds werd gesteld, dit gegeven op zich niet van aard is hun situatie in het licht van de humanitaire omstandigheden in Syrië te determineren, kan er niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de vader van het gezin werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het feit dat hij zich in het verleden schuldig maakte aan schendingen van de mensenrechten die plaatsvonden tijdens zijn werk

als hooggeplaatste binnen het leger en het thans nog steeds heersende regime, zoals bepaald in artikel 1F van de conventie van Genève. Uit de landeninformatie die verzoeksters hebben bijgebracht in hun aanvraag blijkt dat vrouwen worden onderworpen aan verschillende soorten mensenrechtenschendingen maar dat in meer dan 81 procent van de gevallen de regeringstroepen de daders zijn. Hoewel het niet is uitgesloten dat vrouwen het slachtoffer kunnen worden van de andere partijen in het Syrische conflict, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om, gelet op de redenen tot uitsluiting van de echtgenoot/vader en zijn connectie met het ook thans nog heersende Syrische regime, het gegeven dat zij gedurende vijf jaar hebben gewacht met het indienen van een aanvraag en het feit dat zij in die aanvraag slechts hebben verwezen naar het hiervoor geciteerde rapport over de situatie van vrouwen, doch zonder daarbij te verwijzen naar individuele problemen die zij zouden hebben gehad, vast te stellen dat hun huidige humanitaire situatie onduidelijk is. In die optiek volstaat het niet te verwijzen naar de niet-terugleidingsclausule inzake de echtgenoot/vader of de niet-gemotiveerde toekenning van de vluchtelingenstatus aan de zoon/broer van verzoeksters of aan andere Syrische onderdanen.

Verzoeksters betogen ter zake nog dat zij in hun land van herkomst geen mannelijke ondersteuning hebben.

In de bestreden beslissing wordt ter zake gesteld dat verzoeksters ook nog één dochter/zus hebben en dat zij niet hebben aangetoond dat zij familiaal geïsoleerd zouden zijn. In het bijzonder ten aanzien van tweede verzoekster wordt er nog op gewezen dat zij geen attest van ongehuwde staat of celibaat heeft voorgelegd waardoor het niet bewezen is dat zij niet gehuwd is en/of geen kinderen heeft. Verzoeksters stellen hier tegenover dat de nog in Syrië verblijvende zus gehuwd is en bij haar echtgenoot verblijft, en verwijzen naar het stuk 3 gevoegd bij hun verzoekschrift, zijnde een attest van gezinssamenstelling dat dateert uit 2015, waarin is vermeld dat tweede verzoekster alleenstaand is. De Raad stelt echter vast dat dit stuk niet van aard is om uitsluitel te bieden over haar situatie. Immers, ook de nog in Syrië verblijvende zus R. wordt er als "single" vermeld, hetgeen thans wordt tegengesproken door verzoeksters zelf, wat de actuele bewijswaarde van de in dit stuk vermelde gegevens onderuit haalt. Verzoeksters tonen dus niet aan dat zij zonder enige mannelijke ondersteuning moeten overleven in Syrië. Waar zij nu de verwerende partij verwijten zich hierover niet verder te hebben geïnformeerd bij hen, tonen zij niet aan welk belang zij hebben bij deze grief, gelet op het feit dat zij ook nu nog steeds geen duidelijkheid verstrekken over hun beweerde familiale isolement. Daarenboven moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag en dat het aan de aanvrager zelf in eerste instantie toekomt om alle relevante elementen ter ondersteuning ervan ter kennis te brengen van de verwerende partij. Enig onzorgvuldig handelen dat zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing blijkt niet.

Gelet op de hiervoor vermelde specifiek aan verzoeksters' situatie verbonden vaststellingen, is de Raad van oordeel dat zij niet zonder meer kunnen verwijzen naar rapporten inzake de algemene situatie over mensenrechtenschendingen of de erkenning van andere Syrische onderdanen als vluchteling om aan te tonen dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld bij het beoordelen van de vraag of er voor verzoeksters humanitaire omstandigheden aanwezig zijn in het land van herkomst die de afgifte van een visum zouden kunnen verantwoorden.

Uit het voorgaande blijkt evenmin dat een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen worden aangenomen. Immers, wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Dit geldt des te meer nu uit het dossier duidelijk blijkt dat verzoeksters echtgenoot aanleunde bij het thans nog heersende Syrische regime enerzijds en er niet aan kan worden voorbijgegaan dat verzoeksters nog vijf jaar nadat hun echtgenoot en broer zijn gevlucht in het land hebben verbleven zonder daarbij melding te maken van problemen die zij zelf het hoofd zouden hebben moeten bieden.

Gelet op het feit dat verzoeksters er niet in slagen om hun specifieke situatie in het land van herkomst te verduidelijken, tonen zij niet aan dat het standpunt van de verwerende partij, met name dat de gunst van het humanitaire visum niet kan worden toegestaan in zoverre zij er in wezen een gezinshereniging

met hun echtgenoot/vader mee beogen, gelet op het feit dat de man zich op grote schaal schuldig heeft gemaakt aan zeer ernstige misdrijven tegen de menselijkheid en internationale mensenrechtenverdragen, kennelijk onredelijk is. Verzoeksters' argument dat zij worden gestraft voor de misdaden van hun echtgenoot/vader, terwijl zij daaraan geen schuld hebben, doet daaraan geen afbreuk.

Verzoeksters wijzen ten slotte nog op de situatie van hun zoon/broer, die in België verblijft als erkend vluchteling. Zij betogen dat hij werd erkend als persoon met een handicap, en dat de verwerende partij de ernst van diens medische situatie ontkent en voorbijgaat aan de medische attesten waaruit blijkt dat mantelzorg essentieel is, mantelzorg waarvoor zijn vader niet alleen kan instaan, gelet op zijn illegale verblijfsstatus en zijn leeftijd. De weigering om aan verzoeksters een humanitair visum af te leveren -en meer in het bijzonder aan de moeder, als primair zorgfiguur- belemmert dus de adequate zorgverlening in strijd met artikel 26 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien, zo stellen verzoeksters, creëert de medische toestand van hun zoon/broer een afhankelijkheidsband zodat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeksters stellen ter zake dat de verwerende partij zich beperken tot de beschouwing dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven geen absoluut recht is, zonder dat zij daarbij een zorgvuldige belangenafweging maakt, hetgeen in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt dienaangaande in eerste instantie vast dat de medische situatie van de zoon/broer van verzoeksters wel degelijk werd betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissingen en dat wel degelijk werd overgegaan tot een belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM, in strijd met wat verzoeksters willen doen uitschijnen. Zo werd het volgende gesteld :

“Het feit dat de 43 jarige [zoon/broer] in België met een ernstige depressie kampt wat gestaafd wordt aan de hand van talrijke medische attesten, en de [echtgenoot/vader] momenteel er alleen voor staat om de mantelzorg op te nemen, vormt evenmin een te weerhouden element: zijn medische problematiek is begrijpelijk doch is het gelet op zijn leeftijd aangewezen dat hij hier zelf de adequate medische behandelingen in België voor volgt zonder de fysieke aanwezigheid van zijn moeder of zus.”

Uit de medische attesten die werden gevoegd bij het verzoekschrift blijkt in eerste instantie dat de vader als mantelzorger optreedt voor zijn zoon die gediagnosticeerd werd met een chronische depressieve stoornis die reeds gedurende meer dan twintig jaar aanwezig is. Het klopt dat de vader geen verblijfsrecht heeft, maar evenzeer werd vastgesteld dat hij niet verwijderbaar is, en verder liggen er geen elementen voor waaruit blijkt dat hij niet langer zou kunnen functioneren als mantelzorger. De verwijzing naar de leeftijd van de vader – de man is heden 73 jaar- is slechts relevant voor zover verzoeksters zouden kunnen aantonen dat die hem belemmert om zijn zoon op adequate wijze bij te staan, *quod non*. Verder moet erop gewezen dat de zoon/broer door de FOD Sociale Zekerheid werd erkend als persoon met een handicap en dat in het medisch attest dat gevoegd is als stuk 9B is vermeld dat er geen financiële problemen zijn. Gelet op de medische attesten die voorliggen en het feit dat hieruit kan worden afgeleid dat de zoon/broer van verzoeksters wel degelijk de noodzakelijke medische behandeling krijgt en dat zijn vader de mantelzorg op zich neemt, wordt niet aannemelijk gemaakt dat de adequate zorgverlening wordt belemmerd. Overigens kan eerste verzoekster zich niet opwerpen als primaire zorgfiguur, nu haar zoon geboren is in 1977 en inmiddels de leeftijd heeft van 44 jaar, duidelijk blijkt dat de vader optreedt als mantelzorger en verzoeksters al meer dan 5 jaar niet meer samen leven met hun zoon/broer. In die zin kunnen verzoeksters ook geenszins worden bijgetreden waar zij betogen dat de medische toestand van hun zoon/broer tussen hen een uitzonderlijke afhankelijkheidsband creëert die ertoe leidt dat een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden aangenomen.

Voor zover nodig, kan er ook nog op worden gewezen dat ook voor wat betreft de situatie van de echtgenoot/vader de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, stellende dat de te vervoegen echtgenoot/vader zich in het verleden op grote schaal schuldig heeft gemaakt aan zeer ernstige misdrijven tegen de menselijkheid en internationale mensenrechtenverdragen (Art. 1F conventie van Genève) heeft geschonden en dat gelet op de ernst van deze feiten de gunst van aflevering van humanitaire visa voor zijn echtgenote en meerderjarige dochter niet kan worden toegestaan. Verzoeksters tonen niet aan dat deze beoordeling in strijd is met artikel 8 van het EVRM, dat geen absolute waarborg inhoudt voor wat betreft het recht op het gezinsleven.

Samengevat is de Raad van oordeel dat verzoeksters noch aantonen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch aannemelijk maken

dat de beoordeling door de verwerende partij kennelijk onredelijk is, onzorgvuldig of in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeksters verzetten zich tot slot tegen de passage luidens dewelke de verwerende partij van oordeel is dat zij vanuit België financieel kunnen worden ondersteund en dat zij contact kunnen onderhouden via de moderne mediakanalen. Zij stellen dat hun echtgenoot/vader niet gemachtigd is om te werken en hun zoon/broer evenmin in staat is om financiële steun te verlenen, gelet op zijn medische toestand. Verder betogen zij nog dat het onmogelijk is om de nodige steun en mantelzorg te bieden aan hun zoon/broer, zodat de overwegingen van de verwerende partij manifest onjuist zijn.

Wat het laatste aspect –met name dat inzake de mantelzorg- betreft, wijst de Raad op hetgeen daarover reeds werd gesteld: het is de vader van de zoon/broer van verzoeksters die nu instaat voor de mantelzorg en uit niets blijkt dat dat niet zou volstaan om hem op adequate wijze bij te staan. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij stelt dat de contacten tussen echtgenoot en zoon enerzijds en moeder en dochter anderzijds, kunnen worden onderhouden via de moderne mediakanalen.

Wat betreft het aspect van de financiële ondersteuning, is de Raad van oordeel dat het een overtollig motief betreft, nu in de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissingen geen melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeksters in een precare financiële situatie zouden zijn. Weliswaar werd erop gewezen dat moest worden gespaard om de visumaanvragen te bekostigen, maar uit niets blijkt dat verzoeksters niet in hun normale levensonderhoud zouden hebben kunnen voorzien. Het desgevallend gegrond bevinden van kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen, en verzoeksters hebben dan ook geen belang bij een onderzoek van dit middelonderdeel.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS